

Η Αναζήτηση του Χαμένου

Ανάγνωσμα: Α΄ Κορινθίους 9,19-27

ΕΙΝΑΙ αλήθεια ότι ο ατομικός ευαγγελισμός καλεί τον πιστό ν' αφιερωθεί τελείως στην αναζήτηση του χαμένου αμαρτωλού. Πρέπει να είμαστε έτοιμοι να πούμε σαν τον Παύλο «Για τους πάντες, έγινα τα πάντα, έτσι ώστε με κάθε τρόπο να σώσω μερικούς». Πρέπει επίσης να είμαστε έτοιμοι να βιώσουμε τα λόγια των εδ. 26 και 27.

1. Η προδιάθεση του ατομικού ευαγγελιστή

Μόνον αν έχουμε αυτή την προδιάθεση ως πιστοί, θα φέρει ο Θεός στη ζωή μας περιστατικά που θα είναι απάντηση στην προσευχή μας: «Κύριε, θέλω να οδηγήσω κάποιους στη σωτηρία». Αυτό θα απαιτήσει τρία πράγματα: **Να δούμε – Να αναζητήσουμε – Να ερευνησουμε.**

1. Πρώτα απ' όλα πρέπει να *δούμε* την ψυχή. Ο ατομικός ευαγγελιστής έχει βγει στον κόσμο μόνο και μόνο για να δει ψυχές για τον Χριστό. Ο ίδιος ο Κύριός μας, άλλωστε, «βλέπει» πάντοτε αυτούς που έχουν ανάγκη σωτηρίας. Πλήθη έτρεχαν γύρω του και συνωστίζονταν για να τον ακούσουν αλλά εκείνος τους έβλεπε σαν άτομα που είχαν ανάγκη να σωθούν (Δες: Μκ 2,14· Λκ 7,44· Ιω 1,48-49· Ιω 5,3-6). Το ίδιο έκανε κι ο Παύλος (Πραξ 14,9). Υπάρχουν σήμερα άτομα που ζητούν ειλικρινά να γνωρίσουν τον Χριστό αλλά κάπου είναι κρυμμένοι ωστόσο του δικό μας μάτι τους δει και τους ανακαλύψει (π.χ. ο **Ζακχαίος** που μόνον ο Ιησούς τον «είδε» – Λκ 19,1-5). Καθώς η αγάπη του Θεού έχει ξεχυθεί μέσα μας, μας θέλει να κατευθυνθούμε προς αυτό τον στόχο (Α΄ Ιω 2,3· 4,12· Ρωμ 5,5).

2. Να *αναζητήσουμε* τον χαμένο. Εδώ απαιτείται κόπος. Ο κόπος αυτός, όμως, δεν συγκρίνεται με τη χαρά και την ικανοποίηση που δοκιμάζει ο ατομικός ευαγγελιστής όταν βρίσκει μία ψυχή για την οποία πέθανε ο Χριστός. Ξεχνάμε μια για πάντα κόπους και θυσίες. Ας ακολουθήσουμε το παράδειγμα του Χριστού. Ήταν πολύ κουραστικό και θα κόστιζε πολύ μια πορεία μέσα από τη Σαμάρεια. Η Σαμάρεια ήταν οροπέδιο και για να φτάσει κανείς εκεί έπρεπε ν' ανέβει από τους γύρω λόφους. Ήταν ανάγκη όμως μια χαμένη ψυχή να βρεθεί. Αυτό ήταν η ικανοποίησή του (Ιω 4,31-34). Άλλα παραδείγματα: Πήγε (με μεγάλη θαλασσοταραχή) στα Γέργεσα (Λκ 8,26εξ)· πήγε στην Τύρο και τη Σιδώνα για να βρει τη Συροφοίνισσα με τη δαιμονισμένη κόρη (Μκ 7,24-26)· από κει πήγε στη Δεκάπολη για να βρει έναν κωφάλαλο (Μκ 5,31-32). Ο Παύλος και οι συνεργάτες του διέσχισαν τη θάλασσα κι αντί να πάνε ανατολικά, όπως σχεδίαζαν, το Πνεύμα τούς έστειλε δυτικά για να βρουν μία ψυχή, τη Λυδία (Πραξ 16,11-14). Αυτή η αναζήτηση του χαμένου θα μας κλέψει λίγο από τον χρόνο μας, τις ασχολίες μας ή τις ανέσεις μας αλλά αξίζει τον κόπο.

3. Να *διερευνήσουμε* με επιμονή τον χαμένο άνθρωπο. Στη συζήτηση που θ' αναπτύξουμε μαζί του, το Πνεύμα του Θεού θα μας φανερώσει την ειδικότερη ανάγκη του κάθε ανθρώπου. Το Πνεύμα θα εργαστεί μέσα σ' αυτή την ψυχή μέσα από τη δική μας πείρα, κι επίσης θα μας θυμίσει το κατάλληλο εδάφιο που θα έρθει σαν απάντηση στην ειδική αυτή ανάγκη. Ο Κύριος πήγαινε στο σωστό σπίτι για ν' ανακαλύψει τις ιδιαίτερες ανάγκες των ανθρώπων. Δες π.χ. τη συνομιλία με τον Νικόδημο, με τον πλούσιο νεαρό, με τη Σαμαρείτισσα κλπ. Ο Πέτρος και ο Ιωάννης εξάλλου διέκριναν την ιδιαίτερη ανάγκη του χωλού στον ναό να θεραπευτεί. Μια περικοπή που συνδέει την έννοια της απλής αναζήτησης ενός αμαρτωλού με την επίμονη έρευνα της ψυχής βρίσκεται στο Ιεζ. 34,11-16. Ο Θεός λέει ότι ο ίδιος θα «ψάξει», θα «ξαναμαζέψει», θα «βοσκήσει», θα «φέρει» πίσω, θα «ενδυναμώσει» τα πρόβατά του –πράξεις που δείχνουν φροντίδα. Μπορούμε κατά τον ίδιο τρόπο να γίνουμε κι εμείς μικροί βοσκοί για μια ψυχή, όπου μας καλεί ο «Αρχιποιμένας» (Β΄ Πε 5,4) να εργαστούμε γι' αυτήν κάτω από τις οδηγίες του.

2. Ο ατομικός ευαγγελιστής σήμερα

Στον Ψαλμό 126 (5-6) διαβάζουμε μια πολύ όμορφη εικόνα που ταιριάζει απόλυτα στην περίπτωση του ατομικού ευαγγελιστή: βγαίνει κλαίγοντας να σπείρει. Θα έρθουν στιγμές που θα κλάψουμε γιατί συναντήσαμε μια άρνηση, μια αδιαφορία, μια εχθρότητα. Άλλοτε πάλι θα νιώσουμε την ανάγκη να προσευχηθούμε βρέχοντας με τα δάκρυα της προσευχής μας τον σπόρο που βγαίνουμε να σπείρουμε. Ποτέ δεν πρέπει να ξεχνάμε, ωστόσο, ότι και τα δύο εδάφια

περιέχουν μια θαυμαστή υπόσχεση: Ο ευαγγελιστής θα χαίρεται στον θερισμό – Θα τραγουδάει χαρούμενος δεμάτια φορτωμένους. Σίγουρα θα έρθει η ώρα που θα χαρούμε και θα γυρίσουμε πίσω κουβαλώντας τα χειρόβολα του θερισμού (Α΄ Κορ 15,58· Γαλ 6,9). Πολύ συχνά εμείς σπέρνουμε αλλά άλλος θερίζει. Κι άλλες φορές, εμείς θα θερίσουμε κάτι που άλλοι έχουν σπείρει (Ιω 4,35-38). Ο Παύλος εξάλλου μας δίνει μια άλλη διάσταση του έργου του ευαγγελισμού: άλλος φυτεύει, άλλος ποτίζει αλλά την αύξηση τη δίνει ο Θεός.

Καθώς βγαίνει να σπείρει ο ατομικός ευαγγελιστής θα πρέπει: να τροφοδοτείται, να πιστεύει, να είναι ευθύς.

α) Ο καθημερινός ανεφοδιασμός. Κάθε παιδί του Θεού θα πρέπει να ζει σε στενή επικοινωνία με τον Κύριο του, ιδίως αν θέλει να κερδίζει ψυχές για τον Χριστό. Λέγεται για την προσευχή πως είναι το «οξυγόνο» του χριστιανού. Και έχει διαπιστωθεί πως είναι προτιμότερο να μιλάς πρώτα στον Θεό για τους ανθρώπους που πρόκειται να ευαγγελιστείς και ύστερα στους ανθρώπους για τον Θεό. Η καρδιά μας πρέπει συνεχώς να βρίσκεται σ' αυτή την πνευματική στάση της προσευχής, περιμένοντας την ενίσχυση του Κυρίου όταν βρεθεί αντιμέτωπος με μια ψυχή. Ο Ιησούς το έκανε αυτό, ακόμα κι όταν τον περιτριγύριζαν τα πλήθη (π.χ. Ιω 11,33.41-42. Βλ. και Μκ 7,31-37).

β) Η πίστη. Έχουμε ήδη πει ότι το Άγιο Πνεύμα παίρνει τον λόγο του Θεού και τον φέρνει στην καρδιά του αμαρτωλού, για να τον οδηγήσει στη σωτηρία. Επομένως, εκείνο που μένει σ' εμάς να κάνουμε είναι να εμπιστευτούμε τον Θεό ότι εκείνος μπορεί να χρησιμοποιήσει τον λόγο του, που ο ίδιος χαρακτήρισε «άφθαρτο σπόρο». Η ανθρώπινη φιλολογία και οι φιλοσοφίες είναι φτωχά υποκατάστατα των λόγων του ευαγγελίου, και δεν έχουν τη δύναμη ν' αναστήσουν μια ψυχή. Είναι ενδεχόμενο να συναντήσουμε άτομα που δεν παραδέχονται τη θεοπνευστία της Βίβλου ή το κύρος της σαν λόγου του Θεού, ή άτομα που θα μας πουν ότι δεν πιστεύουν αυτά που τους λέμε. Αυτή η απιστία τους όμως δεν μεταβάλλει στο ελάχιστο το κύρος του λόγου του Θεού ή τη δύναμη του Θεού. Είναι ο αγαθός σπόρος του λόγου που θα βλαστήσει και θ' αυξηθεί, γιατί έχει μέσα του τη ζωή που δίνει δύναμη (Μκ 4,26-27). Ο Θεός θα φέρει την αύξηση. (Δες: Ησ 55, 10-11). Στο Εφ 6,17 ο λόγος του Θεού ονομάζεται «μάχαιρα του Πνεύματος». Το ευαγγέλιο πρέπει να χρησιμοποιήσουμε για να βοηθήσουμε κάποιον να κατανοήσει τον κίνδυνο της αμαρτίας και να την καταδικάσει. Τότε η μάχαιρα του Πνεύματος εισχωρεί μέσα στην ψυχή και διαταράσσει την αμεριμνησία και την αδιαφορία της. Εξάλλου, η κοφτερή μάχαιρα του λόγου του Θεού (Εβρ 4,12) θα βεβαιώσει τον άνθρωπο περισσότερο από τα δικά μας επιχειρήματα. Ο ατομικός ευαγγελιστής πρέπει να πιστεύει στον λόγο του Θεού και με μια άλλη έννοια: ότι το Πνεύμα του Θεού θα μας θυμίσει το σωστό εδάφιο να το χρησιμοποιήσουμε στην κατάλληλη στιγμή (Ιω 14,26).

γ) Η Ευθύτητα. Όταν έρθουμε σε επαφή με ανθρώπους οποιασδήποτε ηλικίας, είναι ανάγκη να τους ειδοποιήσουμε «ορθά κοφτά» και να τους δείξουμε τον δρόμο της σωτηρίας χωρίς περιστροφές. Αυτή η ευθύτητα πρέπει να χαρακτηρίζει τη συμπεριφορά μας αλλά με πνεύμα Χριστού, δηλαδή με πνεύμα αγάπης κατά το Εφ 4,15. Ο Παύλος εξάλλου ήθελε να λείπει την αλήθεια χωρίς να γίνεται εχθρός με τους ακροατές του (Γαλ 4,16). Με το να είμαστε ευθείς δεν σημαίνει ότι θα αντιμετωπίζουμε μαχητικά τους ανθρώπους και θα «πετάμε» εδάφια που μιλούν για κόλαση και φωτιές. Σημαίνει ότι θα μιλάμε με τέτοια ειλικρίνεια, που θα τους υποχρεώνει να δέχονται αυτά που τους λέμε. Επίσης είναι ανάγκη ν' αντιμετωπίζουμε τους ανθρώπους με τη ζωντανή αλήθεια ότι υπάρχει μόνον ένας τρόπος σωτηρίας, και ότι το να στρέψουν τα νώτα στον Χριστό σημαίνει ότι περιφρονούν και απορρίπτουν τη σωτηρία. Είναι ανάγκη να χρησιμοποιούμε τις πρακτικές εκφράσεις της Γραφής, υπενθυμίζοντας στον συνομιλητή μας ότι το ν' απορρίψει αυτά τα θεόπνευστα λόγια σημαίνει ότι κρίνει τον εαυτό του ανάξιο για την αιώνια ζωή (Πραξ 13,46). Επίσης, κατάλληλα εδάφια δείχνουν την ανάγκη του ανθρώπου για σωτηρία, και πως η λύση είναι ο Χριστός (π.χ. Ιω 3,18· 8,24 και 34· 14,6· 4,2· Πραξ 4,12· Ρωμ 3,10-12 και 23· Ρωμ 6,23· Α΄ Ιω 1,8-10· Εκκ 7,20· Ησ 57,20-21· Ιερ 17,9· Ιεζ 18,4 κλπ.)

Τελικές πρακτικές Οδηγίες: Διαρκής χρήση του λόγου του Θεού • Να είμαστε σαφείς και σύντομοι. Καλύτερα 2-3 καλοδιαλεγμένα εδάφια για απομνημόνευση • Να δημιουργήσουμε άνετες και ευχάριστες συνθήκες • Να πάρουμε κατά μέρος την ψυχή και να προσευχηθούμε μαζί του να δώσει την καρδιά του στον Χριστό • Είτε μιλάμε σε άτομο είτε σε ομάδα, πρέπει να είμαστε βέβαιοι ότι όλοι καταλαβαίνουν τη σπουδαιότητα του βήματος να δεχτούν τον Χριστό προσωπικό τους σωτήρα • Μπορεί ο συνομιλητής μας να μην είναι έτοιμος να δεχτεί τον Χριστό εκείνη τη στιγμή. Ας περιμένουμε, κι ας μην τον οδηγήσουμε σε μια επιπόλαιη ομολογία • Να τον οδηγήσουμε να προσευχηθεί ο ίδιος (και μεγαλόφωνα) για τον εαυτό του • Μετά μπορούμε κι εμείς να ακολουθήσουμε με μια μικρή προσευχή αφιέρωσης, παραδίνοντας τη νέα ψυχή στον Κύριο.

[Τα Μαθήματα αυτά προέρχονται από σημειώσεις παραδόσεων στο Βιβλικό Σχολείο Capemwray Hall, Lancashire (Λονδίνο). Στην Ελλάδα διδάχτηκαν για πρώτη φορά στο «Βιβλικό Σχολείο» της «Κοινωνίας των Ελευθ. Ευ. Εκκλησιών» (περίοδος 1966-1973) από τον κ. Ι. Φαφαλιό.]

****